PANORAMA VAN 20 NOVEMBER 1941, No. 47 — JEUGD

SJORS

VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

en z'n kleine vriend

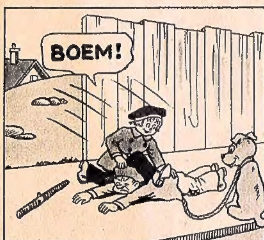

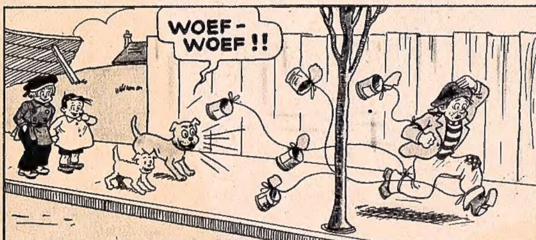

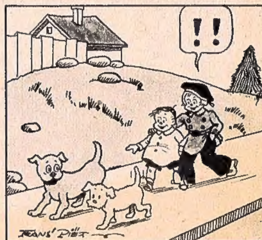

HOE HET SNEEUWKLOKJE aan zijn naam kwam

Teekeningen Laura Kuipers

... en luisterde eerbiedig naar haar bevelen.

DOOR ARIE VAN DER LUGT

Heel lang geleden, toen nog niet alle planten en dieren een naam hadden, zou in Sprookjesland een groot feest gegeven worden. Het was guur winterweer en overal lag de sneeuw voetenhoog over de velden. De bomen en struiken stonden kaal en nergens zag men een lief bloempje of een groen blad. De kaboutertjes van het grote bos trokken hun rode puntmutsjes diep over hun oren en bliezen op hun vingertjes van de kou. De kleine feeën rilden in hun zijden jurkjes en vonden nergens bloemen of vlinders om mee te spelen. En tóch wilde de lieve feeënkoningin dat er een groot feest zou zijn in het sprookjesbos, want Robina, het kleine feeënprinsesje, zou morgen jarig zijn.

Zij liet Snelvoet bij zich komen. Hij kon zó hard lopen dat geen konijntje zelfs hem kon bijhouden. In zijn rood-fluwelen pakje stond Snelvoet even later reeds voor de feeënkoningin en luisterde eerbiedig naar haar bevelen.

„Snelvoet," sprak de feeënkoningin, „je weet, morgen is ons lief prinsesje jarig. Dan moet er feest zijn in het sprookjesbos. Maar er zijn geen bloemen. Alle bloempjes zijn diep in de grond gekropen en durven zich niet in die kou te wagen. Ga nu naar alle bloemen van het bos en vraag hun of zij morgen bloeien willen."

Snelvoet boog heel diep voor de feeënkoningin en ging vlug heen om zijn opdracht uit te voeren.

Op een plaats in het bos, waar hij wist dat 's zomers veel schone bloemen stonden, ging hij ijverig aan 't werk. Wel een half uur lang schepte hij kuiltjes in de sneeuw en wanneer hij op de zwarte aarde stootte, ging hij plat op zijn buikje in de sneeuw liggen. Dan kromde hij z'n verkleumde handjes tot een kleine trechter voor zijn mond en riep: „Schoon, schoon bloempje, luister naar mij. Morgen is ons prinsesje jarig en dan moeten er bloemen zijn. Toe, lief bloempje, wil je niet voor één dag bloeien?"

Maar de kleine bloem, die in de warme aarde haar winterslaap deed, antwoordde niet. Mistroostig ging Snelvoet naar een ander kuiltje en weer smeekte zijn lief stemmetje om de hulp der bloemen. Maar geen der bloemen verklaarde zich bereid om morgen de kou te trotseren.

Doodvermoeid en diep teleurgesteld liep hij het bos weer door naar het paleis.

Nee, het was hopeloos. Toch.... met de moed der wanhoop begon hij nog éénmaal te graven, vlak voor de ingang van het feeënpaleis. Dan boog hij zich nog éénmaal neer, lag languit in de rulle sneeuw en smeekte: „Bloempje, schoon bloempje, help ons uit de nood!"

Wat was dat? Hoorde hij daar niet een fijn stemmetje? Snel boog hij zich weer over de aarde en luisterde scherp toe. Ja, daar was het weer, een fijn, teer geluid als van een zilveren belletje klonk uit de grond: „Wie is er, die zo treurig roept? Wie heeft mijn hulp gevraagd?"

Hoopvol riep het kaboutertje weer: „O schone bloem, ik ken u niet, maar ik weet dat gij goed zijt. Toe, help ons uit de nood. Morgen is het feeënprinsesje jarig en dan moet er feest zijn. Maar zonder één enkele bloem kan het sprookjesvolk geen feest vieren. Toe, lief bloempje, help ons. Zou je morgen niet voor één dagje willen bloeien? Dan kan 't feest zijn in Sprookjesland."

Ontroerd omhelsde de feeënkoningin het eenzame bloempje.

Even bleef het héél stil daar beneden. Maar dan eindelijk klonk weer het zilveren stemmetje uit de zwarte aarde: „Snelvoet, ga naar het sprookjesvolk en zeg dat zij het feest kunnen vieren. Ik zal m'n leven wagen voor de lieve kleine feeënprinses."

„O heerlijk! heerlijk!" juichte Snelvoet. Van louter vreugde stond hij in de sneeuw te dansen en hij vergat van opwinding de naam van het lieve bloempje te vragen. De sterren begonnen te fonkelen en die herinnerden Snelvoet eraan, dat de dag reeds bijna om was. Juichend snelde hij het feeënpaleis in en klopte dadelijk aan de deur der koningin. Moe en vuil, en met de tranenparels nog in zijn baard, werd hij bij haar binnengelaten. De koningin zuchtte. Zij zag hoe vermoeid Snelvoet er uitzag. Zij zag ook de tranen in zijn baard en begreep dat zij vergeefs gehoopt had. „Ga maar," sprak zij zacht, „ik zie het reeds; alle bloemen stellen ons teleur."

Doch nu veerde Snelvoet op. „Nee, majesteit, gelukkig niet alle. Eén bloempje is er dat ons helpen zal. Eén bloempje zal voor onze kleine prinses zijn leven wagen."

De ogen der koningin fonkelden van blijdschap bij het horen van dit blijde nieuws. „En wie is die lieve bloem?" wilde zij weten.

„O, majesteit," schrok Snelvoet, „dat weet ik niet."

„Ga het dan onmiddellijk vragen," beval de koningin, „want

ik wil dat heel Sprookjesland wete, welke bloem zo edelmoedig is voor onze kleine prinses."

Even later lag Snelvoet alweer over het kuiltje gebogen en riep: „Bloem, bloem, lieve bloem, vertel mij vlug uw schone naam, opdat het sprookjesvolk u ere."

Maar het antwoord kwam droef en zacht: „Ik heb geen naam. Ik ben zonder naam geschapen en zal zonder naam wel sterven." Deze laatste woorden klonken als een zachte snik en in bedrukte stemming ging Snelvoet het aan de koningin vertellen.

Spoedig wist heel Sprookjesland dat het morgen feest zou zijn, en dat een onbekende bloem ter ere van het prinsesje in bloei zou staan.

In koortsachtige haast werd het grote feest voorbereid en ieder sprak over de geheimzinnige naamloze bloem, waar allen reeds van hielden zonder haar ooit gezien te hebben. Kabouters en feeën liepen af en aan en toen het kleine feeënprinsesje de volgende morgen ontwaakte, waren alle gangen en zalen van 't sprookjespaleis schoon versierd en met kleurige lampjes behangen. Het zou 'n feest worden, zoals er nog nooit een gegeven was in Sprookjesland, maar eerst trok de hele bevolking in 'n plechtige, stille optocht naar buiten om de geheimzinnige bloem te zien. De koning en de koningin gingen met het jarige prinsesje voorop en achter hen volgde heel het sprookjesvolkje, dat nieuwsgierig de halzen rekte. Dan, verrast, stonden zij stil. Verrukt staarden allen naar de kleine blanke bloem, die eenzaam en verlaten te midden van de eindeloze sneeuwvlakte stond. Het kopje wiegde heen en weer op een teer groen stengeltje en steeds maar klonken zilveren klokketonen door de lucht.

„Welk een schoon klokje!" juichte het prinsesje, „welk een heerlijk sneeuwwit klokje!"

„Wie is toch die schone bloem?" vroegen allen. En fluisterend ging het van mond tot mond: „Sneeuwklokje, Sneeuwklokje."

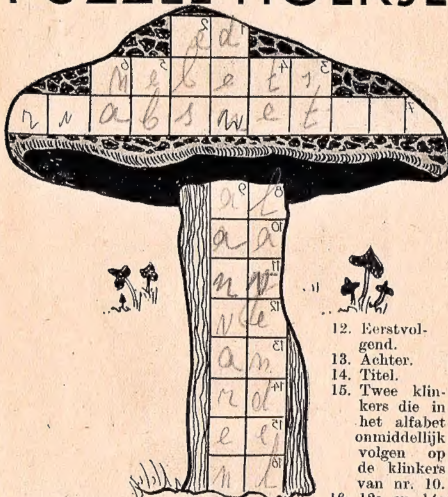
Sedert die dag heet die lieve kleine bloem, die vóór alle andere bloemen uit de grond kruipt, „Sneeuwklokje", en is bij het sprookjesvolk in hoge ere.

De dikkoppige zeeschildpad is een merkwaardige eierlegster. Ze doet het niet minder dan een duizend eieren per leg.

PUZZLE-HOEKJE

OPLOSSING PE-PUZZLE VORIG NR.
1. Peper; 2. Speer; 3. Kaper; 4. Loupe.

KRUISWOORDPUZZLE

HORIZONTAAL:

1. Lidwoordje.
3. Wegnemen.
7. Iets dat al lang had moeten gedaan worden.
8. Bergplaats.
10. Twee klinkers.
11. 22e en 14e letter van het alfabet.
12. Eerstvolgend.
13. Achter.
14. Titel.
15. Twee klinkers die in het alfabet onmiddellijk volgen op de klinkers van nr. 10.
16. 12e en 14e letter van het alfabet.

VERTICAAL:

1. Van de.
2. Schoenmakerswerktuig.
3. Verzoek om stilte.
4. Voorzetsel.
5. 5e en 2e letter van het alfabet.
6. Zie 13 horizontaal.
8. Welriekende plant.
9. Tegen iets varen.

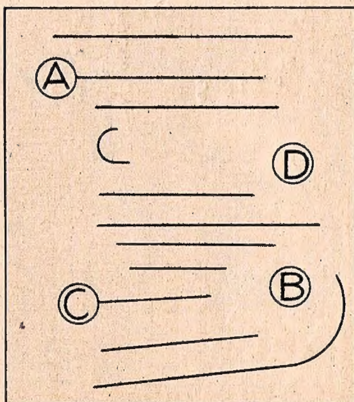
HOE ZIT DAT?

Volgende zinnetjes bevatten drie bekende spreekwoorden, maar toevallig zijn de woordjes verschrikkelijk door elkaar gehaspeld. Zien jullie kans die drie spreekwoorden er weer uit te voorschijn te toveren?

Een hekel aan de geit hebben.
De kant noch iemand sparen.
Kool en wal raken.

TEKENPUZZLE

Nu moet je een ononderbroken lijn trekken van A naar B en van C naar D. Die beide lijnen mogen elkaar nergens kruisen en je moet alle reeds geplaatste lijntjes gebruiken.

DE GEDENKSCHRIFTEN VAN EEN BAKVISCH

Teekening eigen atelier

EENENDERTIGSTE DRAMA: *AVONTUUR*

Een paar weken na zijn huwelijk tracteerde boer Knops toch nog: hij gaf een eetpartij voor naaste familie en vrienden, wegens zijn 60en verjaardag, dien hij belangrijker scheen te vinden dan zijn trouwdag. Ik sierde de tafel niet; ik was niet gevraagd, want volgens Knops was je onder de 30 niet volwassen (welke afdwaling des geestes ik hiermee aan den spot der geschiedenis prijsgeef), maar meneer Zuur wel. Den volgenden ochtend was het stil in de zaak. 't Eenige drukke moment vóór twaalven was, toen we een kleinen jongen meedeelden, dat we geen dubbeltje konden wisselen. De eters van den vorigen dag rustten namelijk allemaal min of meer in de armen van Orpheus.

Niet aldus mijn patroon. Hij was druk bezig met zitten achter de toonbank en hij scheen verwoed na te denken, want hij had zijn oogen half dicht, en bijwijlen kreunde hij. Urenlang deed hij geen mond open, zelfs niet om er een sigaret in te stoppen, en om hem op te wekken vroeg ik maar iets:

„Meneer Zuur, snakt ú nooit naar avontuur?"

„Nee," zei hij. „Die pannekoeken gisteren waren al avontuur genoeg.'

„Moet u niet over broeien," ried ik hem nederig aan.

„Doe ik ook niet. Ze broeien over mij."

Dit klonk noch sierlijk noch beleefd, maar ik liet het passeeren.

„Hebt u nooit iets beleefd, dat u schokte tot in uw diepste zielewezen?"

„Nee," zei hij, om er af te zijn.

„Maar u kunt u zooiets toch wel indenken?"

„Nee — of ja: pannekoeken als toetje!"

Zooveel proza wakkerde in mij de poëzie aan. Ik ging voort:

„Als u nu eens een tikje jonger was dan u bent, en u hoorde hier voor de deur een gil, en u zag een schoone jonkvrouw op 't punt staan, door een draak verslonden te worden.... was dat dan geen avontuur?"

„Nee," zei hij, „dat was verbeelding."

„Nu ja — een draak in Eigenheim is misschien een beetje bar. Laten we dan zeggen, dat 'n struikroover u uitdaagde om te vechten om een leuk kippetje.... hoe noemt u dát dan?"

„Een nachtmerrie."

„Hè, weest u nu even ernstig. Zoudt u niet probeeren haar te bevrijden?"

„Wat moet ik met een leuk kippetje?"

„En als ze donker was?" vroeg ik, om te zien wat er gebeurde (ik ben n.l. donker).

Er gebeurde niets. Hij keek me niet eens aan.

„Ik dacht, dat zelfs een winkelier een held kon zijn," sprak ik eindelijk.

„Ikke niet," antwoordde hij, heelemaal niet in zijn wiek geschoten. Daardoor kreeg ik lichtelijk den angst over hem.

„Hoeveel pannekoeken hebt u eigenlijk verorberd gisteren?" vroeg ik.

„Drie of vier" antwoordde hij, „maar er was erwtensoep en rooie kool aan voorafgegaan."

Ik schudde mijn wijze hoofd.

„Zou een fiksche wandeling u dan geen goed doen?" vroeg ik.

„'t Zal me best een uurtje lukken, den stormloop van klanten weerstand te bieden."

Hij schudde zijn hoofd, alsof het breekbaar was, en kreunde. Met een lachje, dat op een mossel in azijn leek, zei hij: „Ik kan geen voet verzetten, en dan begint zooiets over avontuur!"

„Toch geloof ik, dat u in uw hart romantisch bent," zei ik, om zijn aandacht af te wenden van zijn maag en kersepit, „en als 't er op aankwam, zou u wel dapper zijn ook. Stel u eens voor dat er onaangediend een reusachtige leeuw hier binnen kwam stappen. Wat deed u dan?"

„Ik zou zeggen: „Tast maar toe, broer.""

„Enik dan?" riep ik verontwaardigd.

„Jij bent oud genoeg om zelf je woordje te doen."

„Wat een verwaandheid!" zei ik. „Dus u denkt, dat hij naar u 't eerste zou happen!"

„Als hij dol was op pannekoek, wél. En dan had jij tijd om je uit de voeten te maken."

„Dus dan had ik tóch mijn leven aan u te danken!" riep ik, mijn handen in elkaar slaande en met mijn oogen rollend.

„Welnee, kind," zei hij, „aan den pannekoek!"

Ik zuchtte. „U

„Nu we het kantoor gemoderniseerd hebben, juffrouw Knips, zou de directie graag zien, dat u ook iets aan uw haar deed."

Teekening B. ten Hove

bent een hopeloos geval, meneer Zuur."

„Dat voel ik al den heelen ochtend," zei hij, en hij haalde een sigaret uit het pakje en stopte haar er weer in.

Ik dacht al: weet je wat, 't is half een, ik ga maar koffiedrinken, toen er een slee van een wagen voor den K.B. stopte. Een jongeling met een schat van een jas en handschoenen aan kwam de zaak binnen-orkanen. Hij was knap. Ik ging helpen.

„'t Postkantoortje is dicht!" ontplofte hij.

„Ja," zei ik, „tot half twee." Hij had vurige oogen.

„Ik moet een telegram wegsturen," zei hij, „maar ik heb geen tijd.... wilt u 't even voor me afgeven om half twee? Of misschien krijgt u 't eerder gedaan.... ik zal u natuurlijk 't geld vooruit betalen...."

Ik keek naar den baas. „Geef meneer maar een papiertje," zei die. Ik deed aldus.

De jongeling schreef. Zijn hand beefde. Ik telde de woorden. Het waren er veertien.

Ik zei: „Dat wordt zeventig cent." De jongeling legde een rijksdaalder en twee dubbeltjes op de toonbank, en ik gaf twee guldens terug. Daarmee verdween hij, pijlsnel. Toen las ik het telegram.

„Asjemenou!" riep ik, en ik gaf het papier aan meneer Zuur. Hij las.

Den naam en het adres mag ik natuurlijk niet publiceeren, maar het telegram luidde zoo:

Liefste hij is onvermurwbaar kom zeven uur station Bob.

Meneer Zuur scheen onder 't lezen wakker te worden. Hij sprong naar de telefoon en belde den postdirecteur, die natuurlijk zat te eten, en vroeg of die 't telegram direct wou aannemen, want het was knaldringend. Toen ontstak hij een sigaret.

„Potverdikkie, Beppie!" zei hij. „Dá's nou een avontuur! Een ongelukkige liefde, een wreede pa en een schaking! Weet je wat ik doe? Dien riks bewaar ik als souvenir. Wáár is hij?"

Ik haalde het achterwiel uit de la. Er lag natuurlijk geen tweede in, want we hadden nog niets verkocht dien ochtend. „Deze rijksdaalder," zei mijn baas, en toen keek hij opeens zwart en gooide hem op de toonbank.

De riks was valsch.

BEPPIE

Domme menschen en taptemelk hebben hetzelfde gemeen. Ze branden gauw aan.

Teekening H. Backer

HET TWEEËNDERTIGSTE DRAMA SPEELT VOLGENDE WEEK

ALS VOGELS GEVOEL

ZUIVER OORDEEL

Rechter: „Bent u niet van meening, dat de verdachte het woord: „Stuk vee" in een plotselinge opwelling van heftigheid gebruikt heeft?"

De getuige: „Nee, edelachtbare — hij heeft me eerst lang en nauwkeurig bekeken."

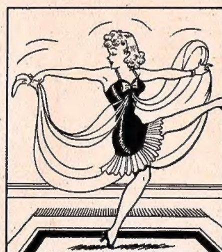
BEGRIJPELIJK

„Je hebt den vorigen zomer toch bijenkorven in je tuin gezet! Heb je daar nog plezier van gehad?"

„En of! Niemand wilde bij me komen logeeren!"

„Vrouw, wat komt er ook weer na: „en drinkt de melk zoo zoetjes ....!"? Teekening H. Rotgans

„Wat zie jij er vandaag opgewekt uit!" — „Ja, ik vier een jubileum." — „Hoe dat zoo?" — „Ik heb vandaag m'n tienduizendste rondje gemaakt!" Teekening F. Giliam

KRUISWOORDPUZZLE

HORIZONTAAL :

1 Zangspel
6 Woudezel
11 Maanstand
13 Wijnsoort
15 Opening
16 Grasdot
17 Familielid
18 Maat
20 Officier
21 Oostzeehaven
22a Zangnoot
24 Dorp in de Betuwe
26 Dienstdoend
27 Bevel
28 Voormiddag
30 Vrucht
32 Zangnoot
33 Nakomelingschap
34 Schaap
36 Jong zoogdier
37 Lasten
39 Krijgsgod
41 Uitstalling
45 Lidwoord
46 Nummer
48 Zuster
49 Eiland in Frankrijk
50 Bijwoord
51 Zeilwedstrijd
53 Hoofdstad
55 Rij
56 Crediet
59 Kern
60 Getemd
61 Riviertje
62 Cijfer
64 Het Romeinsche rijk
65 Voertuig
66 Voegwoord
67 Bergplaats
68 Spil
70 Spoorstaaf
72 Bevestiging
73 Oogenblik
75 Rivier in Italië
77 Turksche titel
78 Dans
80 Stelsel
83 Voorzetsel
84 Onbeslist spel
85 Vertering

VERTICAAL :

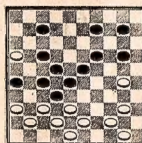
1 Voorzetsel
2 Voedsel
3 Hollandsch stadje
4 Zangnoot
5 Papegaai
7 Onbekende
8 Mestvocht
9 Opening
10 En dergelijke
11 Galerij
12 Gereed
14 Worstelperk
16 Wiskundig getal
19 Bestanddeel
21 Eerwaarde heer
22 Wapenschouw
23 Technicus
25 Zonder titelvermelding
26 Dondergod
29 Tijding
31 Maat
32 Wild
33 Vreemde munt
35 Voornaamwoord
38 Zijtak van de Elbe
40 Vlug
42 Voorzetsel
43 Versvoet
44 Begeerig
47 Boog
50 Turksche titel
51 Elasticiteit
52 Vaarwel
54 Voorzetsel
55 Bergplaats
57 Roofdier
58 Zangnoot
60 Fransch revolutionnair
62 Echtgenoot
63 Zangnoot
66 Plaatsbepaling
67 Meststof
69 As
71 Dierengeluid
72 Gelei
74 Productiviteit
76 Familielid
78 Voornaamwoord
79 Vaartuig
81 Voornaamwoord
82 Landbouwwerktuig

DAMMEN

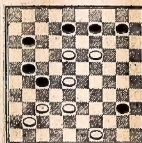
Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan: R. C. Keller, Van Speykstraat 55bel, Amsterdam (W.).

TER OPLOSSING

PROBLEEM No. 1*
D. Kleen,
Heemstede.

PROBLEEM No. 2*
J. Th. van Velzen,
Voorburg.

Voor beide problemen geldt: Wit speelt en wint.

Door de inkrimping van Panorama en de bijbladen kunnen voortaan wekelijks slechts twee damproblemen worden geplaatst, waardoor echter het contact met de talrijke damliefhebbers blijft bestaan.

Afwikkeling van enkele loopende onderwerpen is thans niet mogelijk. Voortaan zullen de oplossingen een week na plaatsing der problemen worden opgenomen; de beschouwingen zullen beknopt gehouden moeten worden.

Correspondentie kan aan mijn adres (Van Speijckstraat 55bel, Amsterdam-W) gericht blijven. Vermelding van de namen der goede oplossers kan echter niet meer plaatsvinden.

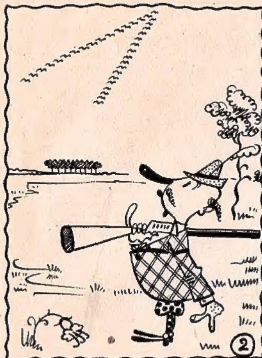
R. C. KELLER

OPLOSSING KRUISWOORDPUZZLE VORIG NUMMER

```
V A R I N A S   O N T W E R P
O R A   A A L   M E I   G O A
G A D E   P A P   O N W E E R
E   I N N   A   Z   T O R   A
Z E U G   S P E E R   L   O B
E M S   K   T E   L   A R E
N U   E E D   A     A R K E L
    O   V E R L I E S   S
T A N T E     A   E S P   R K
R A S   R   E G     O   B A R
A R   O   W R E E D   L E D A
W   A C H   F   S   E E R   M
A R N H E M   O S S   S A A M
N E T   L O S   E L F   A D E
T U I N D E R   N A A R D E N
```

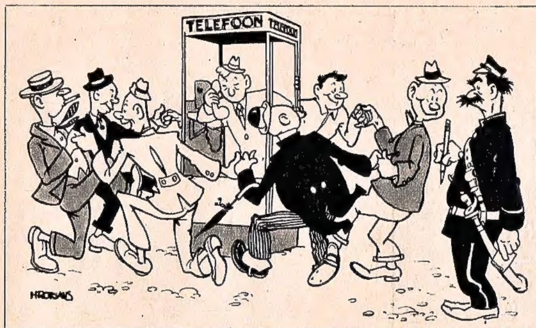
VOOR HUMOR HADDEN....

Teekening T. Smits

„Nee, agent, wij zijn niet dronken, maar 't wachten begon ons te vervelen."

Teekening H. Rotgans

SLIM! Meneer Krent had zijn wasch naar de waschvrouw gebracht. De andere week kwam hij het goed halen.

„Een gulden," zei de waschvrouw.

„Wat?" riep meneer Krent ontsteld uit, „een gulden voor twee pyama's!"

„Juist, meneer. Maar ik ben zoo vrij geweest om ook die drie zakdoeken en twee paar sokken te berekenen, welke u in de zakken van de pyamajasjes gestopt had."

EEN JURIDISCH DILEMMA

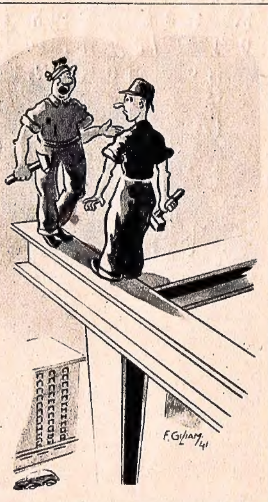
Een neger werd voor den strafrechter gebracht, beschuldigd van het stelen van twee kippen van zijn buurman. Toen hem gevraagd werd of hij iets te zijner verdediging had aan te voeren, zei hij:

„Zeker, edelachtbare. Ik had een kip van hem gestolen, en toen ik het beest had opgegeten, begon mijn geweten te spreken. Toen ben ik den volgenden dag naar hem toe gegaan, heb hem precies verteld hoe het gegaan was, en mijn buurman was zoo edelmoedig om me te vergeven!"

„Juist," onderbrak hem de rechter, „maar nadat dat gebeurd was, ben je weggegaan en toen je langs zijn kippenren kwam, heb je een tweede kip gestolen! Hoe verklaar je dat?"

De beschuldigde krabde op zijn hoofd.

„Ja, edelachtbare, wat zal ik daarvan zeggen. Dat kwam zoo. Toen ik hem mijn excuus aanbood, heb ik per abuis gezegd, dat ik twee kippen in plaats van één van hem gestolen had. Nou, ziet u, en omdat hij me voor twee kippen vergiffenis had geschonken en ik er maar één gehad had, meende ik op nog een kip recht te hebben!"

Ik hing thuis een schilderij op, toen werd ik duizelig en viel van een stoel.

Teekening F. Gillam

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

Het lukte professor Nieuwidee en Tommie niet om hun „Kameel" weer uit het leeuwenhol los te krijgen. Ze klommen op een heuvel om de omtrek te verkennen.

Op goed geluk gingen ze toen maar een kant uit. Het was een warme dag en de professor kreeg het al gauw te kwaad van de zon. „Dat is wat anders dan bij ons, hè Tommie."

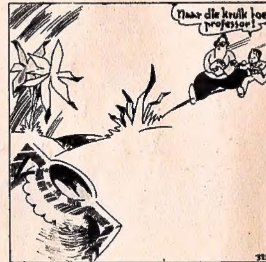
„En dat ook!" zei Tommie. „Bij ons vind je zulke dikke eieren niet!" Hij wees naar twee gespikkelde eieren, die daar in de zon lagen te stoven. „Pik binnen!" zei de professor.

Maar dat liep fout! Ze hoorden achter zich gestamp van poten en toen ze verschrikt omkeken, zagen ze een soort struisolifant. Die kwam zijn eieren weer terughalen!

De professor en Tommie liepen wat ze konden en keken links en rechts naar een schuilplaats, maar in de woestijn was niets te zien dan cactussen en een enkele plant.

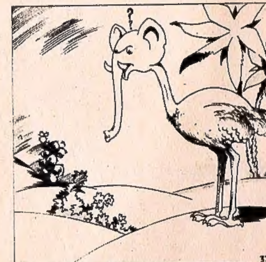
Plotseling ontdekte Tommie een flinke kruik, die daar door een of andere karavaan was achtergelaten. Daar holden ze naar toe, want dat leek een reuzenschuilplaats.

Tommie nam een duik als een snoek en de professor, die zijn eitjes nog steeds bij zich had, deed het hem prachtig na. Maar, o jongens, door de schok ging de kruik aan het rollen.

Want ze lag net tegen een heuvelrand en met steeds sneller vaart ging het naar beneden. Tommie en de professor zetten zich met handen en voeten schrap tegen de wand.

De struisolifant stond raar te kijken, toen hij zag dat de twee eierdieven waren verdwenen. Veel snapte hij er niet van. Affijn, hij ging dan maar een paar andere eieren leggen.